

Mitch Albom

SUNT UN COPIL AL LUI DUMNEZEU

*Chika, îngerul orfan care și-a găsit o familie,
a cucerit inimi și a schimbat vieți.*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

*Copiii de la orfelinatul Have Faith din Haiti,
care ne demonstrează, zi de zi,
incredibila reziliență a copilăriei*

*Când aveam un an, eram la început de drum.
Când am făcut doi, eram aproape evoluat.
Când am împlinit trei, am început să fiu eu.
Când am făcut patru, nu am crescut prea mult.*

*Când am ajuns la cinci, am început să exist.
Dar acum am făcut șase și sunt peste poate de isteț.
Așa că am de gând să rămân la șase pentru totdeauna.*

A. A. Milne¹

¹ Scriitor englez, autor al cărții pentru copii *Winnie Puh*.
(n. tr.)

Unu

Noi

– Nenea Mitch, de ce nu scrii?

Chika stă întinsă pe covorul de la mine din birou. Se rostogolește pe spate. Se joacă cu degețelele.

Vine aici dimineața devreme, când lumina de-abia se întrevește la fereastră. Uneori își aduce o păpușă sau un set de carioci. Alteori, e doar ea. Poartă pijamalele ei albastre - bluza cu *Micul meu ponei* și pantalonii cu stele în culori pastel. Înainte, după ce se spăla pe dinți, îi plăcea să-și aleagă singură hainele, să asorteze culoarea șosetelor cu aceea a bluzițelor.

Dar n-o mai face.

Chika a murit primăvara trecută, când copacii din curtea noastră dădeau să îmbobocească, exact ca acum, fiindcă a venit iar primăvara. Absența ei ne-a lăsat fără aer, fără poftă de mâncare, ne-a luat somnul; și eu, și soția mea am rămas cu privirea în gol vreme îndelungată, până când s-a găsit cineva să stea de vorbă cu noi și să ne scoată din starea aceea.

Apoi, într-o dimineață, Chika a reapărut.

– De ce nu scrii? mă întreabă iar.

Stau cu brațele încrucișate pe piept. Mă holbez la un monitor gol.

Despre ce?

– Despre mine.

O s-o fac.

– Când?

Curând.

Scoate un mârâit ca de pui de tigru din desenele animate.

Nu te supăra.

– HmMMM.

Nu te supăra, Chika.

– HmMMM.

Să nu pleci, da?

Bate cu degetele micuțe pe birou, ca și cum ar lua în considerare chestiunea.

Chika nu stă niciodată multă vreme. Prima dată a apărut la opt luni după ce a murit, în dimineața înmormântării tatălui meu. Ieșisem afară să privesc cerul. Și, deodată, ea era acolo, lângă mine, ținându-se de balustrada terasei. I-am pronunțat numele, nevenindu-mi să cred.

– Chika?

S-a întors spre mine.

Mă auzea.

M-am pus pe sporovăit, crezând că e un vis și că ar putea dispărea în orice moment.

Asta mi s-a întâmplat atunci. Acum, când apare, stau calm.

– Bună dimineața, fetiță frumoasă, îi spun.

– Bună dimineața, nenea Mitch, răspunde ea, apoi se așază pe jos sau pe scaunul ei mic, pe care nu l-am scos niciodată din biroul meu.

Cred că te obișnuiești cu toate în viață. Chiar și cu asta.

– De ce nu scrii? repetă Chika.

Lumea spune că ar trebui să aștept.

– Cine zice?

Prieteni. Colegi.

– De ce?

Nu știu.

Mint. Știu. *A trecut prea puțin timp. Durerea e prea proaspătă. Emoțiile sunt prea multe acum.* Poate au dreptate. Poate că atunci când scrii despre oamenii iubiți ești obligat să accepți pentru totdeauna realitatea și poate că eu nu vreau să accept această realitate, nu vreau să accept că am pierdut-o pe Chika și că tot ce-mi rămâne sunt niște cuvinte scrijelite pe hârtie.

– Nenea Mitch, ia uită-te!

Se rostogolește pe spate, când la stânga, când la dreapta.

– *The isby-bisby spider, went up a water spout...*²

Se spune *itsy-bitsy*. Așa este corect.

– Nu-nuhhh, zice ea.

Are obrăjorii rotunzi, părul prins în multe codițe împletite și ține gura ținută de parcă ar vrea să fluiera. Arată exact ca atunci când am adus-o aici din

2 „Un mic păianjen buclucaș s-a cățarat pe un burlan...” (în original, în lb. engleză) (n. tr.)

Haiti; avea cinci ani și-i spuseseam că va sta cu noi până când doctorii o vor face bine.

– Când...

Te...

Apuci...

De...

SCRIS?

De ce te neliniștește asta așa de mult? Întreb.

– Din cauza lui, spune, indicând cu degetul.

Urmăresc cu privirea direcția spre care arată, dincolo de amintirile de pe vremea când era cu noi: fotografii, o sticlă de apă pentru copii cu dragonul roșu din *Mulan*, un calendar...

– Din cauza lui.

A calendarului? Mă uit la dată: 6 aprilie 2018.

Mâine, 7 aprilie, se face un an.

Un an de când ea ne-a părăsit.

De-asta ești așa? o întreb.

Își coboară privirea spre piciorușe.

– Nu vreau să mă uiți, murmură.

Oh, draga de tine, spun, nici nu e cu puțință.

N-ai cum să uiți pe cine iubești.

Își înclină capul de parcă aș ignora ceva evident.

– Ba poți, mă contrazice.

—————

Într-o seară din primele luni de când stătea cu noi, îi citeam Chikăi *Ursulețul Winnie Puh*. *Căsuța*

din strada Puh. Ce-i mai plăcea să-i citim! Se cuibărea la mine în brațe, își punea cartea pe genunchi și ținea pagina, ca să o întoarcă înainte să o termin.

Spre sfârșitul poveștii cu pricina, la plecare, Christopher Robin îi spune lui Puh:

– Promite-mi că n-o să mă uiți niciodată. Nici când o să am o sută de ani.

Dar ursulețul nu promise. Nu de la bun început. Însă întrebă de parcă ar fi vrut să știe el ce primește în schimb:

– Eu câți ani o să am atunci?

Mi-a amintit de orfelinatul nostru din Haiti, de cum îi întrebă copiii pe vizitatori, de îndată ce sosesc:

– Cât stai cu noi?

Ca și cum ar vrea să măsoare câtă afecțiune vor avea de „consumat”. La un moment dat, fiecare dintre ei a fost lăsat la poartă, privind lung, cu ochii plini de lacrimi, în așteptarea cuiva care să se întoarcă să-l ia acasă. La fel a pățit și Chika. Persoana care a adus-o a plecat în aceeași zi. Deci poate asta vrea să spună. Că e posibil să-i uiți pe cei pe care-i iubești. Sau să nu te mai întorci după ei.

Mi-arunc din nou privirea spre calendar. Chiar e posibil să fi trecut deja un an fără ea? Mi se pare c-a fost ieri. Mi se pare că a trecut un secol.

Bine, Chika, spun. Mă pun pe scris.

– Ce bineee! chițăie ea de bucurie, dând din mâini.

Cu o condiție.

Mișcarea mâinilor încetează.

Trebuie să rămâi aici, cu mine, cât timp scriu. Trebuie să stai cu mine, da?

Știu că nu poate să facă ce-i cer. Dar îmi încerc norocul. E tot ce ne dorim, eu și soția mea, de când Chika ne-a părăsit: să fim tot timpul acolo unde este și ea.

– Spune-mi povestea mea, zice Chika.

Dac-o fac, o să rămâi?

– Încerc.

Bine, zic. O să-ți spun povestea despre tine și despre mine.

– Noi, spune ea.

Noi, zic eu.

Tu

Cândva, mai demult, am ajuns în țara unde trăiai tu, Chika. Nu eram acolo în ziua în care te-ai născut. Am sosit câteva săptămâni mai târziu, pentru că se întâmplase ceva teribil. Ceva care se numește *cutremur*. Un cutremur e atunci când...